

alább most véglegesen tisztázza a párt, hogy mi a protekcionizmus és mi az elvtársi, baráti segítség. Meg azt is, hogyan kell megbecsülni a szakmai kérdéseket és az újakat bátran előléptetni. S megkapjátok azért az állításért is, hogy »összemelegedett, elvtelen, régivágású, haveri klikk uralja a hivatalt, amelynek szervezője Kaméleon, a vezető.« Végül azt is tisztázni kívánom, hogyan ismer engem a párt és feletteseim? Forradalmárnak ismernek! S nem...

— Vezető kartárs, vezető kartárs a miniszter elvtárs hí-híva-hívatja! — fújja a szaladástól kifulladt hangon Nusika.

— Kapcsoltasson át, mit szaladgál itt össze-vissza — teremti meg a nyugalom légkörét Kaméleon.

— Behivatják, azonnal mennie kell — jelenti a helyzetet a titkárnő.

— Megyek.

— Na, csak menj, az előbbi kérdéseidet majd eldöntik az illetékesek.

— A titkár elvtársat is kéretik — jut szóhoz ismét Nusika.

— Akkor együtt megyünk — mosolyog Kaméleon a párttitkára.

— Meg dr. Szélpál főosztályvezető kartársat is kéretik — fejezi be végre Nusika.

— Miért nem mondja egyszerre — robban ki az utolsó közlés eredményeként a visszatartott indulat Kaméleonból.

Ilyen még nem volt, eszmélkedik. Velem már tárgyalt a miniszter jó egy-néhányszor. De a párttitkárrel együtt..., meg Szélpál is. Érdeklődni kellene telefonon.

Vidám arcára rátelepszik a szorongó bizonytalanság érzése.

JUHÁSZ OTTÓ

Egy megnemértett zsenihez

Úgy jársz-kelsz köztünk fejedén tarajos diadémmal,

— Mint sértett apacár hús palotája kövén,

Mert lám, Téged a rossz jelen érteni nem tud s ezért jobb,

— Hogyha a holnapnak tartogatod magadat.

És amit írsz — nagy mű — az utókor értheti csak meg,

— Félrevonult zseni vagy, s majd a jövő igazol.

Am ha a mától elfordulsz — a jövő majd tőled,

— Osztályrészed lesz így az örök feledés,

És féltő, hogy amíg sértődve az égre kacsintsz fel,

— S lábad alá nem ügyelsz — hasraesél cudarul.